

**LICEUL TEOLOGIC
BAPTIST
REȘIȚA**

Nr. înreg. 513/2.03.2021
APOBAT Director: Virdu Adriana

**TEMATICĂ ADMITERE
CLASA A IX-A 2021**

Autor: prof. Treica Marcel

C U P R I N S

TEMATICĂ ADMITERE CLASA A IX-A 2021

1. Canonul Noului Testament
2. Cine au fost profeții : Ilie, Isaia, Daniel
3. Evangheliile:
  - a) Matei – autorul și versetul cheie ;
  - b) Marcu - autorul și versetul cheie;
  - c) Luca - autorul și versetul cheie ;
  - d) Ioan - autorul și versetul cheie.
4. Predica de pe munte(Fericirile)
5. Cei doisprezece ucenici
6. Faptele Apostolilor
  - a) formarea bisericii primare;
  - b) martirajul lui Ștefan;
  - c) convertirea lui Saul;
  - d) înălțarea Domnului Isus.

BIBLIOGRAFIE:

1. ***Biblia***, Ediția Cornilescu
2. Shultz Samuel J., ***Călătorie prin Vechiul Testament***, Imprimeria de Vest, Oradea 1991
3. Tenney Merrill C., ***Privire de ansamblu asupra Noului Testament***, Europontinc Cluj, 1998

I. Canonul Noului Testament – aspecte introductive

Noul Testament este o colecție de 27 de scrieri, insuflăte de Dumnezeu, scrise de nouă bărbați, care au fost apostoli ai Mântuitorului sau discipoli de-ai lor, în perioada de timp cuprinsă între anii 44-100. Conținutul Noului Testament poate fi clasat în:

- 1) **Cărți cu caracter istoric.** Acestea sunt primele cinci cărți ale Noului Testament. Primele patru prezintă, din puncte de vedere diferite, viața și lucrarea lui Isus, iar Faptele Apostolilor conține istoria urmașilor lui Isus cu un accent special pus pe lucrarea apostolului Pavel.
- 2) **Cărți cu caracter doctrinar.** Acestea au fost scrise sub formă de scrisori adresate bisericilor cu scopul de a le da învățături cu privire la elementele învățăturii creștine și la practicarea eticii creștine. Ele sunt: Romani, 1 și 2 Corinteni, Galateni, Efeseni, Filipeni, Coloseni, 1 și 2 Tesaloniceni, Evrei, Iacov, 1 și 2 Petru, Iuda și 1 Ioan.
- 3) **Cărți cu caracter personal:** 1 și 2 Timotei, Tit, Filimon, 2 și 3 Ioan. Acestea au fost scrise ca scrisori personale adresate unor persoane cu scopul de a da învățături și sfaturi.
- 4) **Cărți cu caracter profetic** - Apocalipsa, ultima carte a Noului Testament, este profetică. Datorită stilului simbolic, cuprinzând vedenii și destăinuiiri supranaturale, ea este încadrată în literatura apocaliptică.

Toți scriitorii Noului Testament au fost evrei, cu excepția lui Luca. Trei dintre ei au fost membrii grupului ucenicilor: Petru, Ioan și Matei. Marcu, Iuda și Iacov au fost activi în Biserica primară sau au fost în contact cu grupul apostolic. Luca și Pavel, deși nu au fost martori oculari ai vieții lui Hristos, au fost cunoscuți de cei care au trăit cu Isus.

Nr. ord.	Numele cărții din Noul Testament	Nr. ord.	Numele cărții din Noul Testament		Numele cărții din Noul Testament
1.	Matei	10.	Efeseni	19.	Evrei
2.	Marcu	11.	Filipeni	20.	Iacov
3.	Luca	12.	Coloseni	21.	1 Petru
4.	Ioan	13.	1 Tesaloniceni	22.	2 Petru
5.	Faptele Apostolilor	14.	2 Tesaloniceni	23.	1 Ioan
6.	Romani	15.	1 Timotei	24.	2 Ioan
7.	1 Corinteni	16.	2 Timotei	25.	3 Ioan
8.	2 Corinteni	17.	Tit	26.	Iuda
9.	Galateni	18.	Filimon	27.	Apocalipsa

II. PROFEȚII AI VECHIULUI TESTAMENT

Vechiul Testament conține 17 cărți profetice, ale celor 16 profeți (Ieremia scriind și Plângerile), care au fost clasificați după extinderea scrierilor lor în: profeții mari: Isaia, Ieremia, Ezechiel și Daniel (5 cărți) și profeții mici: Osea, Ioel, Amos, Obadia, Iona, Mica, Naum, Habacuc, Țefania, Hagai, Zaharia, Maleahi.

A. ILIE

Ilie în limba ebraică înseamnă *"Iahve este Dumnezeu"*, supranumit și Tișbitul, unul din locuitorii Galaadului.

Profetul a trăit pe vremea împăratului Ahab, împărat al lui Israel care luase în căsătorie pe Izabela, fiica lui Et-Baal, un rege canaanit. Împăratul lui Israel a înlesnit soției sale posibilitatea introducerii în Israel a cultului și închinării feniciene la zeul Baal și zeița Astartea pe scară nemaipomenită. 450 de profeți ai lui Baal și 400 de profeți ai Astartei asigurau practicarea cultului păgân din partea curții regale. În același timp, profeții Domnului erau crunt prigoniți de către Izabela care a determinat chiar pe Ahab să dea și ordin de exterminare a acestor singuri susținători ai religiei divine și ai legii Domnului (I Împ.18:4, 13,22, II Împ.9:7).

Activitatea lui abundă în exprimarea mesajului divin, atât prin caracterul și atitudinea sa, cât și prin mesaje zguduitoare și minuni săvârșite în Numele Domnului și acte de îndrăzneală și vitejie. În vremea lui, timp de trei ani, nu a căzut ploaia în Israel. Caracterul lui este de o înaltă ținută morală. Prin Ilie, Dumnezeu distruge pe toți acești preoți ai lui Baal (un idol fenician) pe muntele Carmel.

La sfârșitul activității este strămutat în glorie fără să vadă moartea (II Împ.12:1-12).

B. ISAIA

Isaia este primul dintre profeții mari și a fost supranumit **"evangelistul Vechiului Testament"** din pricină că mesajul său prezintă persoana și lucrarea Domnului Isus ce urma să umble printre noi după 700 de ani de la moartea profetului.

Numele său poate fi tradus cu *"Iahve salvează"*. S-a evidențiat ca un bărbat îndrăzneț și neînfricat, de o sinceritate deplină. El le-a arătat oamenilor din timpul său cum apăreau în ochii lui Dumnezeu indiferent de clasa socială sau poziția ce o ocupau.

Isaia a fost fiul lui Amoț și se pare că a făcut parte dintr-o familie de rang superior. Așa se explică accesul său la curte în fața regelui (7:3) și intimitatea sa cu clasa preoțească (8:2). Există o tradiție care afirmă că Isaia a fost verișor cu regele

Ozia și deci frate cu regele Amația. A avut doi fii: *Sear-Iașub*, ”o rămășiță se va întoarce”, iar al doilea *Moher-Salal-Haș-Baz*, ”grăbește-te de prădează”, (Isaia 8:3).

Una dintre cele mai importante profeții o găsim în Isaia 53 unde profetul vorbește despre modul în care Domnul Isus Hristos avea să pătimească pentru noi oamenii peste 700 de ani după moartea Sa.

Timpul și circumstanțele morții lui Isaia nu sunt cunoscute. Este sigur că așa ca oricare alt profet, Isaia a trebuit să plătească prețul misiunii sale și acesta a fost pe măsura misiunii. O tradiție (Talmudul) afirmă că Isaia a fost tăiat în două cu fierăstrăul pe timpul regelui Manase (II Împ.21:16, Evrei 11:37) din pricina unor predici.

C. DANIEL

Daniel în limba evreiască înseamnă *Dumnezeu este judecătorul*. Ca tânăr, a fost dus ca rob din Israel la Babilon, în robie, unde a hotărât să nu-și piardă credința, refuzând să „se spurce mâncând din bucatele aduse de la masa împăratului” (Dan. 1:8) împreună cu cei trei prieteni ai săi: Hanania, Mișael și Azaria. Pus în școală, a dat curând dovadă de o înțelepciune cu totul ieșită din comun, dar mai ales s-a evidențiat prin capacitatea supranaturală de a pătrunde în lumea lui Dumnezeu și de a primi talmăciri pentru vise și vedenii. Lui și prietenilor săi le-a fost schimbat numele în Belșatar lui Daniel, Șadrac, Meșac și Abednego celorlalți trei.

În urma înțelepciunii de sus primită, a fost promovată în cele mai înalte dregătorii imperiale. Și acolo însă și-a păstrat dorința de a trăi ca un credincios cucernic. Din această cauză a fost aruncat într-o groapă cu lei, pe vremea împăratului Darius Medul, din care Dumnezeu l-a scăpat în chip miraculos. Caracterul său integru și apartenența lui la lumea supraomenească a revelației divine, l-au ajutat să plutească asemenea unei corăbii peste talazurile frământate ale istoriei.

Monarhii lumii s-au succedat unul după altul: Nebucadnețar a fost urmat de Belșatar, iar apoi Babilonul a căzut în stăpânirea lui Darius, medul și a lui Cir, persanul. Simpatizat de toți aceștia, Daniel a rămas mereu la curtea împărătească, hărăzit de Dumnezeu să fie un fel de „crainic dumnezeiesc” pe lângă curțile imperiale ale pământului. A murit la Susa, probabil de bătrânețe.

III. EVANGHELIILE

În Noul Testament al Scripturii întâlnim 4 evanghelii scrise de 4 autori diferiți, dar toate prezentând viața și activitatea aceluiași personaj minunat, cel care este Salvatorul lumii de la păcat – Domnul Isus Hristos.

A) EVANGHELIA DUPĂ MATEI

Această Evanghelie îi este atribuită lui Matei, un vameș pe care Isus l-a chemat să fie unul dintre cei doisprezece ucenici ai Săi (Matei 9:9-13; 10:3). Nu se cunosc amănunte cu privire la autor, decât numele și ocupația. Marcu afirmă despre Matei că era fiul lui Alfeu (Marcu 2:14), mai poartă numele și de Levi vameșul (Luca 5:29).

Această Evanghelie a fost scrisă unei comunități de evrei.

Matei își propune să demonstreze că Isus este așteptatul Mesia al Israelului, singurul “pretendent” legitim al tronului lui David. Cartea nu este o narațiune completă a vieții lui Hristos.

Versetul cheie al Evangheliei după Matei se găsește în *cap. 6:33 Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.*

Prin aceasta înțelegem faptul că în viața unui credincios cel mai important este să căutăm Împărăția lui Dumnezeu, voia Sa în viața noastră, iar celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra.

B) EVANGHELIA DUPĂ MARCU

Această Evanghelie îi este atribuită lui Marcu (Fapte 12:12). Aceasta este prima referință istorică la Marcu din Scriptură. Mama sa era o creștină bogată și cunoscută din biserica din Ierusalim. El era nepotul lui Barnaba (Coloseni 4:10). Evanghelia lui Marcu a fost mult timp considerată ca fiind a lui Petru, pentru că în mod evident o mare parte din Evanghelie a fost luată de la Petru.

Verset cheie: Marcu 10:45 *Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!* Din acest verset se poate observa dragostea nemărginită a lui Hristos pentru noi oamenii. El, deși este cel mai mare dintre toți oamenii care au umblat vreodată pe pământ, totuși nu a venit printre noi ca să-I slujim noi Lui, ci El a venit ca să ne slujească nouă ca jertfa răscumparatoare din fața morții veșnice datorită păcatului pe care noi l-am înfăptuit.

Aceasta este Evanghelia acțiunii și a talentului. Aici Isus nu este împodobit cu descrieri, ci este prezentat în acțiune.

Marcu a scris această Evanghelie la Roma, evident pentru Romani. Ei erau un popor ocupat și credeau în putere și acțiune. Această evanghelie era destul de scurtă pentru ca un om ocupat să o citească și făcea apel la mintea romană. Sunt citate câteva scrieri din Vechiul Testament, sunt explicate câteva obiceiuri iudaice, parcă pentru a întări că această Evanghelie a fost scrisă pentru străini. Evanghelia lui Marcu a fost scrisă de un om ocupat, pentru oameni ocupați, despre un OM ocupat cu răscumpararea noastră.

C) EVANGHELIA DUPĂ LUCA

Dintre cele patru Evanghelii, Luca oferă cele mai multe informații cu privire la începuturile Evangheliei. Autorul ei, care nu își dezvăluie numele, face o introducere literară în care expune scopul scrierii evangheliei, metodele pe care le-a folosit și relațiile sale cu contemporanii care au încercat să facă același lucru. (Luca 1:1-4)

Autorul Evangheliei a fost Doctorul Luca, unul dintre puținii autori ai Noului Testament care au avut pregătire școlară.

Persoana lui Cristos este în centrul acestei evanghelii – de la prevestirea nașterii sale fecioarei Maria, prin îngerul Gabriel, până la moartea, învierea și înălțarea Domnului.

Luca adresează opera sa Bisericii compuse în majoritate din creștini proveniți din păgânism, probabil, dintre „țemătorii de Dumnezeu”, care erau deja apropiați de iudaism.

Cufundate în istorie, angajate în misiune, aceste Biserici suferă o criză de identitate: cum se pot simți parte din istoria mântuirii, ele care nu provin din Israel, căruia Dumnezeu îi făcuse promisiunile sale?

Rescriind istoria mântuirii, Luca asigură bisericile că Dumnezeu cel credincios (fidel) a realizat în Hristos Isus făgăduințele mântuirii și în folosul acestei comunități; pentru toți oamenii. După cum se poate observa din versetul central pe care îl găsim scris în Luca 19:10 *Pentru că Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.*” De aici înțelegem faptul că Domnul Isus Hristos în imensa Sa dragoste a venit să caute pe cel păcătos și nu doar atât, ci și să îl mântuiască, adică să îl salveze din groapa păcatului în care a intrat datorită greșelilor sale umane.

D) EVANGHELIA DUPĂ IOAN

Evanghelia după Ioan este cea mai neobișnuită și, poate, cea mai valoroasă dintre Evangheliile canonice. Deși se ocupa de aceeași succesiune generală de evenimente care poate fi întâlnită pe paginile celorlalte Evanghelii, ea este foarte diferită prin structura și stilul ei. Nu conține pilde și relatează numai șapte minuni, cinci dintre care nu sunt relatate în altă parte. Cuvântările lui Isus redată în ea se ocupă în principal cu persoana Lui și nu cu învățăturile etice cu privire la Împărăție. Pot fi găsite multe convorbiri personale și se pune un accent mai mare pe relația lui Isus cu persoanele individuale decât pe contactul Său general cu mulțimile. Evanghelia are un caracter teologic pronunțat și se ocupă în mod special de natura persoanei lui Cristos și de semnificația credinței în El.

Autorul Evangheliei a fost Ioan, fiul lui Zebedei, ucenicul pe care îl iubea Isus. Pe vremea împăratului Domițian, Ioan este exilat în insula Patmos unde scrie cartea Apocalipsa. Sub împăratul Nerva Marcus Coceius (96 – 98), Ioan este eliberat și se

întoarce la Efes de unde conduce cu autoritate bisericile din Asia Mică. Din toate mărturiile antichității reiese că Ioan a atins o vârstă foarte înaintată. A murit la Efes, unde a și fost înmormântat. Unii afirmă că a murit datorită bătrâneții, alți sunt aceia care spun că a murit ca martir pe vremea prigoanei făcute în vremea lui Traian (98 - 117).

Ioan pune accentul pe relația personală dintre Isus și oameni. Sunt redată douăzeci și șapte de discuții personale, dintre care unele sunt foarte extinse, iar unele sunt foarte scurte.

Versetul cheie se găsește în Ioan 20:31 *Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui.*

De aici se poate vedea scopul pentru care Ioan a scris această evanghelie și anume el a scris aceasta pentru ca toți cititorii ei să creadă în Domnul Isus Hristos ca Domn, Fiul lui Dumnezeu pentru a putea avea viața veșnică.

IV. PILDELE ÎMPĂRĂȚIEI

Isus a declarat că pildele erau menite atât să releveze adevărul, cât și să-l ascundă, pentru că atunci când ucenicii L-au întrebat de ce folosea pildele când le vorbea mulțimilor, El a răspuns:

„Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției cerurilor, iar lor nu le-a fost dat” (Matei 13:11).

Isus a vrut ca învățăturile Lui să fie clare pentru aceia care erau gata să le primească, și ascunse pentru aceia care erau răzvrățiți.

Pe lista de mai jos sunt opt pilde:

1. Pilda semănătorului	13:1-23
2. Grâul și neghina	13:24-30, 36-43
3. Sămânța de muștar	13:31, 32
4. Aluatul	13:33
5. Comoara	13:44
6. Mărgăritarul	13:45, 46
7. Năvodul	13:47-50
8. Pilda gospodarului	13:51, 52

Primele patru, deci, îi prezintă mulțimii Împărăția cerurilor. Începutul Împărăției prin semănarea Cuvântului lui Dumnezeu, prin primirea lui de către diferitele tipuri de ascultători, contrastul dintre răspunsul real și cel fals zugrăvit în pilda grâului și neghinei, uimitoarea creștere a Împărăției de la o sămânță mică la un copac mare, forțele dinamice din cadrul Împărăției, comparate cu aluatul - toți aceștia erau factori pe care El voia ca mulțimile să-i cunoască.

Ultimele patru pilde se ocupă cu aspectele interne ale Împărăției: costul zidirii ei, cele două destine ale celor afectați de ea și amestecul dintre elementele vechi și noi în învățăturile ei.

V. CEI DOISPREZECE APOSTOLI

Cei doisprezece ucenici au fost oameni obișnuiți pe care Dumnezeu i-a folosit într-un mod extraordinar. Printre cei doisprezece au fost pescari (Petru, Ioan), un vameș (Matei) și un revoluționar (Simon Zelotul). Evangheliile redau slăbiciunile, luptele și îndoielile acestor doisprezece oameni care i-au urmat lui Isus Hristos. După ce asistăm la învierea lui Isus și înălțarea la cer, Duhul Sfânt a transformat ucenicii în apostoli, oameni ai lui Dumnezeu care au transformat lumea prin prezentarea Domnului Isus Hristos lumii întregi.

Aceștia sunt: Petru și Andrei, Iacov și Ioan, Filip și Bartolomeu, Toma și Matei, Iacov, fiul lui Alfeu și Levi numit și Tadeu, Simon Zilotul și Iuda Iscarioteanul (Matei 10, 2-4; Luca 6,14-15; Fapte 1, 13). Acesta din urmă, după trădare și înălțarea Mântuitorului, a fost înlocuit cu Matia (Fapte 1, 16, 23-26). “Apostol”, în înțelesul plin al cuvântului, este și Apostolul Pavel, chemat în chip minunat pe drumul Damascului.

VI. FAPTELE APOSTOLILOR

Cartea Faptele apostolilor este una din scrierile istorice ale Noului Testament ce relatează evenimente importante ce au avut loc după înălțarea Domnului Isus, în viața apostolilor. Această carte a fost scrisă de către doctorul Luca, prietenul și însoțitorul de drum al apostolului Pavel în cele trei călătorii misionare ale sale.

Versetul cheie al acestei Cărți este F.A. 1:8 *Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, Și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.*”

Astfel, ea cuprinde două evenimente determinante în creștinism: formarea bisericii și convertirea apostolului Pavel.

A) FORMAREA BISERICII

Ziua de naștere a Bisericii a fost la Rusalii. Cei unsprezece ucenici, Maria, mama lui Isus, frații Lui, o serie de femei care L-au urmat pe El și un grup mare de credincioși al căror nume nu ne este dat, totalizând cam o sută douăzeci de persoane, erau adunați la rugăciune, potrivit cu porunca dată de Cristos. Iuda, care murise deja, fusese înlocuit de Matia.

În ziua Rusaliilor, când erau adunați într-un loc, Duhul Sfânt a venit asupra lor cu semne vizibile și audibile. Ei au vorbit în limbi noi, așa încât ascultătorii lor să poată înțelege în propriile lor dialecte „lucrurile minunate ale lui Dumnezeu” (2:5-13) care fuseseră făcute în Cristos.

Coborârea Duhului Sfânt a fost împlinirea profeției lui Ioan (Luca 3:15, 16) și a promisiunii lui Isus (24:49). Petru a declarat că aceasta era împlinirea profeției din Ioel (Faptele 2:16-21) și o dovadă a învierii lui Cristos (2:32-36). Acest eveniment i-a unit pe credincioși ca să formeze un grup unitar, conferindu-le unitatea pe care nu o avuseseră până atunci și dându-le curajul să înfrunte pericolele persecuției (2:4; 4:8, 31; 6:8-15) Astfel în ziua aceea s-au adăugat la numărul ucenicilor aproape 3000 de oameni.

B) MARTIRAJUL LUI ȘTEFAN

Biserica primară continuă să crească în ciuda prigoanei evreilor împotriva celor care se numeau creștini, adică urmași ai lui Hristos. Primul om care moare pentru credința sa este Ștefan (Fapte 7).

Saul din Tars a primit putere din partea sinedriului de la Ierusalim să prigonească pe toți evreii care credeau în Hristos Isus ca Domn și Mântuitor.

Apărarea lui Ștefan înaintea Soborului este un discurs despre istoria poporului Israel și despre împotrivirea și răzvrătirea lui față de Dumnezeu. Ștefan îi acuză pe membrii consiliului că sunt trădători și ucigași ai lui Isus, ceea ce duce la o ură înverșunată din partea lor și la omorârea lui cu pietre.

Ștefan începe cu Avraam care l-a crezut și a ascultat de Dumnezeu. El continuă cu perioada patriarhală. Frații lui Iosif, motivați de invidie și ură, l-au vândut pe Iosif în Egipt. Dumnezeu a schimbat totul în bine și a folosit această situație pentru salvarea familiei lui Iosif.

Ștefan trece în revistă perioada robiei egiptene. Moise s-a născut în această perioadă și a crescut în casa faraonului egiptean. Înțelepciunea egiptenilor era mult mai mare decât recunoaștem noi astăzi. Matematica, chimia, ingineria, arhitectura și astronomia erau domenii de studiu foarte dezvoltate. Toată această înțelepciune nu l-a pregătit pe Moise pentru eliberarea poporului său (v. 25).

Ștefan încheie cu Iosua, care i-a condus în Țara promisă și cu Isus care a dat oamenilor calea către cer. Observați acuzația puternică a lui Ștefan din v. 51, 52. Legea a fost dată evreilor în chip supranatural prin lucrarea îngerilor – ei însă nu au respectat-o (v. 53). Venirea lui Isus a fost anunțată de un înger, dar ei l-au respins. (v. 45-53)

Ștefan este omorât cu pietre. Credinciosul plin de Duhul vede slava lui Dumnezeu și pe Mântuitorul stând în picioare la dreapta Tatălui gata să-l primească pe Ștefan ca prim martir. De atunci, Mântuitorul a stat în picioare să primească mulțimi de martiri.

Un alt tânăr (v. 58) care stă acolo, Saul din Tars, care a condus uciderea cu pietre a lui Ștefan, se uită și el spre cer, dar nu-l vede pe Isus. Cu toate acestea, evenimentele petrecute acum îl vor pregăti pentru experiența de pe drumul Damascului. “A adormit” înseamnă că Isus a supus trupul lui somnului în așteptarea răpirii. Ștefan și Saul au fost pe poziții opuse față de cruce, la început, la fel ca cei doi tâlhari. Ștefan a fost un martor extraordinar înaintea lui Saul. Amândoi erau tineri. Mărturia Evangheliei a devenit o mișcare a tinerilor. (v. 54-60)

C) CONVERTIREA LUI SAUL

Saul era o persoană care dorea uciderea apostolilor, fiind reprezentantul sinedriului (tribunalul evreilor) de la Ierusalim. El a fost cel care a participat la uciderea lui Ștefan, datorită credinței acestuia în Domnul Isus Hristos.

În drum spre Damasc a strălucit o lumină și s-a auzit o voce, pe care toți cei care l-au însoțit pe Pavel au auzit-o. Voce care spunea: “*Saule, Saule, pentru ce mă prigonești*”. Acesta întreabă cine este. Vocea îi răspunde că este Isus.

La auzul acestui lucru, Saul începe să tremure de frică. Isus îi spune să se scoale și să se ducă în cetate. Saul s-a sculat, însă nu mai putea vedea.

Isus îl trimite pe Anania să pună mâinile pe Saul pentru ca acesta să-și capete vederea. Anania se întreabă la început ce vrea Isus a face cu Saul. Isus îi răspunde că acesta este trimisul Său în fața împăraților și fiilor lui Israel. Anania a plecat și a ajuns la casa lui Saul, s-a dus la el și a pus mâinile pe capul lui. În acel moment Saul și-a reprimat vederea.

Convertirea în sine a fost în mod clar o revelație supranaturală a Cristosului înviat, revelație dată acestui prigonitor implacabil. Pavel o categorisește ca ultima dintre arătările lui Isus după înviere (1 Cor. 15:8). Nici o teorie care încearcă să o pună pe seama unei boli sau a unei halucinații nu este adecvată. Luca dotează că s-a petrecut într-un loc bine definit din apropiere de Damasc (Faptele 9:3); că a fost însoțită de o lumină puternică (9:3), despre care Pavel spune că a fost mai strălucitoare decât soarele la amiază (26:13); ca o voce audibilă i-a vorbit lui Pavel și a fost auzită și de oamenii care erau cu el (9:7), deși ei nu au înțeles ce spunea (22:9). Caracterul obiectiv al convertirii este stabilit dincolo de orice îndoială.

Merită să acordăm atenție și factorului subiectiv. Când vocea necunoscută i-a vorbit din lumina strălucitoare venită din slava cerească, întrebarea firească a lui Pavel a fost: „Cine ești Tu, Doamne?”(9:5). Răspunsul, „ Eu sunt Isus” (9:5), ar fi fost de necrezut pentru el dacă nu ar fi fost experiența cu Ștefan care să-l fi pregătit pentru acest răspuns. Într-o revelație de moment el și-a dat seama că Ștefan a avut dreptate, că toate argumentele iudaismului împotriva lui Ștefan și împotriva ucenicilor au fost greșite, că înaintea lui s-a deschis o nouă sferă a revelației. Paralel cu schimbarea

direcției gândirii sale teologice, e umplut de Duhul pentru noua sa misiune (9:10-19).

În urma convertirii, Saul nu și-a schimbat doar viața, dar și-a schimbat și numele din Saul (cel mareț) în Pavel (cel smerit)

D) ÎNĂLȚAREA DOMNULUI ISUS

Înălțarea la cer a Domnului Isus a avut loc peste patruzeci de zile după răstignirea Lui.

Cum a avut loc înălțarea Domnului Isus la cer?

Este cel mai bine să citim pasajul Biblic care prezintă detaliat cum a avut loc acest eveniment:

Pe când Se (Isus) afla cu ei (apostolii), le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte acolo făgăduința Tatălui, „pe care”, le-a zis El, „ați auzit-o de la Mine. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt.” Deci, apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: „Doamne, în vremea aceea ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?” El le-a răspuns: „Nu este treaba voastră să știți vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa. Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului.” După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, Sa înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor. Și cum stăteau ei cu ochii pironiți spre cer pe când Se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb: și au zis: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.” (Faptele Apostolilor 1:4-11)

De ce S-a înălțat Isus la cer?

Pasajul din cartea Faptele Apostolilor nu ne relatează aceasta, dar Domnul Isus, încă atunci când era pe pământ a spus despre plecarea lui la Tatăl și de ce va face aceasta. Când îi pregătea pe ucenici pentru răstignirea Lui ce se apropia, Domnul Isus le-a spus: *Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. **Eu mă duc ca să vă pregătesc un loc.** Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.* (Evanghelia după Ioan 14:1-3)

Un alt motiv pentru care a spus Domnul Isus că va pleca la Tatăl este acela ca să trimită Duhul Sfânt ucenicilor, și a zis așa: *Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-l voi trimite.* (Evanghelia după Ioan 16:7)

Duhul Sfânt este numit de Domnul Isus Mângâietorul pentru că acesta urma să fie și este pentru toți creștinii care Îl au, o mare mângâiere în toate împrejurările vieții.